

Landmændene faar 10 Kr. mindre for deres Korn, der afgør, om vi faar nok til, at vor Dyreavl kan gaa frem. At paastaa det modsatte er at stille Sagen paa Hovedet. Det afgørende er, at den Omstændighed, at vi tillader fri Eksport af Kreaturer, gør, at der kan betales saa meget mere for de udenlandske Tilførsler, og i det frie Marked vilde følgelig Prisen paa den danske Avl blive bestemt af den udenlandske; men den danske Avls indre Værdi berøres i og for sig ikke af den Omstændighed, at der ved Muligheden for at eksportere er skabt høje Kreaturpriser, den berøres jo ikke af den lave Pris paa 10 Kr. Derfor bliver det hele efter min Mening kun en eneste Ting, nemlig et Pris-spørgsmaal om 10 Kr. Thi det ærede Medlem har ikke Ret i, at der bliver produceret mindre, fordi vi giver 10 Kr. mere eller mindre for hver af de 3 Mill. Tønder. Det er mig ganske umuligt at forstaa den Tankegang, at dette skulde kunne forringe det danske Landbrugs Produktionsforhold det allerringeste.

Der er imidlertid et eneste Punkt, hvor Angrebene har Ret, nemlig saa snart der bliver Tale om de mindre, rugdyrkende Ejendomme. Der glæder det mig, at den højtærede Indenrigsminister i Virkeligheden synes at være kommet til Forstaaelse, til den Forstaaelse, at det lille vestjyske Brug skal bruge sit Korn, at det har et Krav paa at faa Majs for Korn. Jeg kunde derfor tænke mig, at man gik den Vej, at for de første 20 Tdr. Korn, der skal ydes af en Bedrift, faar den Majs, for Resten faar den saa 40 Kr.; eller jeg vilde maaske foretrække Husmændenes Forslag, der gaar ud paa et Par Kroner mindre. Men jeg indrømmer, at der er noget i det Krav, som i hvert Fald det mindre jyske Bondebrug har opstillet, at en vis Mængde af deres Korn skal erstattes med Majs Tønde for Tønde. Jeg kunde tænke mig 20 eller 25 Tønder, men det kan jeg ikke udtale mig nærmere om, det ved de Herrer bedre.

Men for mig har det ikke været Ønsket i denne Sag at komme ind i Striden mellem Forbruger og Producent. Det siges jo, at Forbrugeren faar højere Indtægter, og det kan der være noget i; og som sagt er jeg meget venligsindet overfor Producenten: begge er glørværdige Vælgere, hvis Stemmer man skal have. Men der er en, jeg interesserer mig mere for end for nogen Vælger, een, jeg interesserer mig mere for end for Forbruger og Producent, det er en stakkels Ting, som ikke har Stemmeret, det er den danske Krone, og den danske Krones Købeevne! Jeg har paa Fornemmelsen, at hvis

vi ikke gør Forsøg paa et eller andet Punkt at holde igen, vil den danske Krones Købeevne til sidst, som jeg før har udviklet det her, blive til mindre end 25 Øre. Det sidste Punkt, hvor vi er i Stand til at holde fast, det er paa Spørgsmaalet Brødkornet. Det er det eneste Sted, hvor vi har en lille Smule Kontrol og en Smule Magt, og jeg kan kun sige, at hvis vi f. Eks. skulde imødekomme det Ønske, som jeg ser, at nogle ganske enkelte Outsider-Landmandsforeninger, som de kaldes, har opstillet om 43 Kr. pr. Td. Korn, saa vilde det betyde en Pris paa 180 Øre for et Rugbrød — eller mindre, hvis man vil give Statstilskud. Men det vil igen sige, at baade Funktionærer og Arbejdere kommer igen med nye Krav, og at vi er inde i en Skrue uden Ende, og et Sted maa vi sætte Stop. Jeg kan ikke se andet, end at Stedet er her. For mig er det ikke det afgørende at tale som Partimand eller som Repræsentant for et eller andet, men det er min national-økonomiske Samvittighed, der oprøres ved, at den danske Krone efterhaanden ikke bliver til noget. Udadtil har den mistet en Del af sin Købeevne, bl. a. fordi den indadtil har mistet for meget af sin Købeevne, og derfor: for ikke at komme til Skruen uden Ende, maa vi tage fat her ved dette Punkt. Jeg vil bede de danske Bønder om at huske paa, at naar alt kommer til alt, saa er de 10—20 Kr., der forlanges af dem, ingenting; men det, det drejer sig om, er, at hele den Prisstigning, der vedbliver at finde Sted, og som giver Anledning til nye Arbejder- og Funktionærkrige, vil ramme dem selv maaske nok saa meget som os andre.

Jeg skal her komme med den politiske Bemærkning, at jo mere vi ser, hvad der sker i Rigsdagen, desto mere ønsker vi, at der var en Regering, som i Kraft af et stort Folketingsflertal eller i Kraft af en Samling mellem Partierne havde en saa stærk Autoritet, at den kunde sige det, der burde siges i Øjeblikket i Danmark: Roret haardt om! Men det kan vel ikke ske.

Til Slutning vil jeg bede den højtærede Indenrigsminister om, naar Mel- og Brødbriiserne skal fastsættes, at henstille til Ernæringsraadet, at disse Forhandlinger foretages af den overordentlige Kommission; for Ernæringsraadet er paa det Punkt en lille Smule for dekorativt.

Indenrigsministeren (Rode): Da Lovforslaget gaar ud paa, at Ernæringsraadet ikke faar noget at gøre med dette Aars Høst, er det paa Forhaand givet, at det bliver den overordentlige Kommission, der